

отд. II, стр. 147 сл. — 4) Савински преписъ, въ монастира Св. Сава въ Далмация, XV в., българо-сръбски изводъ, обнародванъ отъ Срезневски въ ЖМНП (1848 г.), ч. 59, отд. II, стр. 32 сл. — 5) Зографски преписъ, въ монастира Зографъ, XV—XVI в., неиздържанъ ресавски изводъ, обнародванъ отъ менъ въ първото издание на тая книга, стр. 77 сл. — 6) Първи Хилендарски преписъ, който обнародвамъ по-долу. — 7) Втори Хилендарски преписъ, XV—XVI в., неиздържанъ ресавски изводъ, обнародванъ отъ менъ въ първото издание на тая книга, стр. 76 сл. — 8) Киевски преписъ, въ библиотеката на музея при Киевската Дух. Академия, XVI в., българо-молдавски изводъ. Срв. за него у Ягичъ, Изслѣдованія по русскому языку, I, 578, и у С. Г. Вилинскій, Сказаніе Черноризца Храбра о письменахъ Славянскихъ (Лѣтопись Ист.-фил. общества при Имп. Новоросс. Университетѣ, IX, 109—111); срв. още Багрій, Кіевскіе списки Черноризца Храбра (Изъ филолог. семинарія проф. Перетца. Воронежъ 1902, стр. 27—31). Отъ вторичната група преписи, които засѣгатъ само по-нататъшната сѣдба на Храбровото сказаніе и нѣматъ значение за неговата оригинална редакция, особено важенъ за българщината е Берлинскитъ преписъ отъ XIII—XIV в. Той бѣ печатанъ изпърво отъ Караджича въ неговитѣ Примѣри српско-славенскога језика. Беч 1857, стр. 7—9, и по-сетне отъ Ягича въ Изслѣдованія по русскому языку, 303—305. Тоя преписъ ще издадемъ заедно съ цѣлия или съ часть отъ Берлинскія български сборникъ, който сме вече преписали изцѣло. Изобщо за преписитѣ на Храбровото сказаніе срв. Бодянскій, О времени происхожденія славянскихъ письменъ, 51 сл. и въ примѣчанія-та, стр. XXX—XXXIV; Ягичъ, Изслѣдованія, 297 сл., 956 сл.; и статията на Вилинскій, Сказаніе Черноризца Храбра о письменахъ Славянскихъ, която поминахме по-горе.

Хилендарскитъ преписъ, който обнародвамъ надолу, се намира въ сборникъ № 481 (старъ № 329) на Хилендарската библиотека. Сборникътъ е принадлежалъ нѣкога на попъ Анастасія, игуменъ на Бистричкия монастиръ въ Молдова. Анастасій се преселилъ на монашество въ Света-гора и тамъ се поминалъ на 1606 г., както това узнаваме отъ бележката въ края на сборника. Ръкописътъ е бъл-